



Schwarzenegger og Stallone endaðu á somu sjúkrahússtovu

MYND: POLFOTO

Actionhetjur á sjúkrahúsi

STÓRU OG STERKU **ACTION-HETJURNAR** ARNOLD **SCHWARZENEGGER** OG SYLVESTER **STALLONE** ENDAÐU Á SOMU SJÚKRAHÚSSTOVU EFTIR **SKAÐAR** FRÁ **FILMSUPPTØKUM**



SJÓNLEIKARAR

Eyður Klakstein
eydun@socialurin.fo

Teir eru kendir sum vælvandar, sterkar og djarvar action-hetjur. Sjálvandi í filmum úr Hollywood. Sigur tú Arnold Schwarzenegger og Sylvester Stallone í sama setningi, siggja nógv fyri sær ógvusligar spreingingar, skotvápn, stríðsflogfór og heimsins undirgang. Eingin hevur tal á, hvussu ofta teir

hava bjargað USA og heiminum í evstu løtu – beint áðrenn alt fór í luftina og ommu sína.

Men nú um dagarnar hittust teir undir øðrvísi umstøðum. Báðir endaðu á sama sjúkrahúsi, lið um lið á somu stovu.

Fleiri filmar

Arnold Schwarzenegger skrivur á síni whosay-konto, at hann varð innlagdur fyri at fáa viðgerð í økslini, eftir at hann hevði fingið skaða undir filmsupptøkum.

Og fyrsti maður, Schwarzenegger rendi seg í, var kollegin Sylvester Stallone, ið var kominn á sjúkrahúsið í somu ørindum.

Teir báðir sjónleikararnir eru komnir nakað upp í árinu. Arnold er 64 ára gamal og Stallone 65. Men teir hava ikki mist mótið um at gera fleiri filmar – eisini action-filmar eftir at teir hava fingið viðgerð fyri akslaskaðarnar.

Teir skulu báðir spæla við í filminum The Tomb, sum skal í biografarnar næsta ár.

KLUMMAN

Eyður Klakstein



Tá ið deyðin er í durunum

Eingin nevndi arbeiði. Eingin segði nakað um bungee jump. Og eingin tók bilar upp á tungu.

Australska sjúkrasysturin Bronnie Ware, sum í nógv ár var um doyggjandi fólk, hevur skrivað eina bók um tað, sum fólk angra, tá ið tey liggja á deyðastrá. Hon byrjaði at skriva um hetta á einum blogg, men áhugin fyri hennara hugleiðingum var so stórur, at hon nú hevur skrivað eina bók um evni.

»The Top Five Regrets of the Dying« kallast bókin.

»Eg hevði ynskt, at eg var meira trúgvur ímóti mær sjálvum og ikki livdi eitt lív, sum onnur væntaðu av mær«, stendur ovast á listanum hjá Bronnie Ware yvir tað, sum fólk angra í sínum lívi, tá ið dagarnar eru við at ganga undan.

Hini fyra viðurskiftini, sum oftast vórðu nevnd av teimum doyggjandi, vóru:

Eg hevði ynskt, at eg ikki arbeiddi so hart.

Eg hevði viljað, at eg hevði størri dirvi at vísa mínar kenslur.

Eg hevði ynskt, at eg hevði betri samband við mínar vinir.

Og eg hevði ynskt, at eg hevði latið meg sjálfvan verið lukkuligari.

Vit læra so leingi, vit liva, verður sagt. Og ivaleyst er tað eisini soleiðis. Tá ið fólk, sum eru komin til tað seinasta, taka saman um sítt lív og vísa á, hvat tey angra, liggur bæði bakklókskapur og lívsvisdómur í tí.

Víst kunnu vit læra okkurt av tí, sum fólk umaftur og umaftur vísa á, at tey angra við sínum lívi, men hinvegin er tað tað lættasta í verðini at verða bakklókur- at gera niðurstøður, tá ið vit kenna avleiðingarnar av okkara valum og vita, hvussu alt endaði.

Tað er ikki eins lætt at standa mitt í lívinum, mitt í valinum, mitt í avgerðini og vita best. Tá skal valið gerast, og vit skulu liva við tí. Og tað er als ikki vist, at tað, sum vit halda verða rætt fram móti endanum av okkara lívi, veruliga eisini var tað rætta, tá vit stóðu við valinum og tóku avgerðina.

Men kanska kunnu vit í øllum førum gera niðurstøðuna, at tað er ikki skiferian í Fraklandi ella sólferian í Spania, sum er avgerandi fyri lukkuna.

So segði hon...

Tað virkar, sum at øll onnur høvdu væntað, at eg fór at koma langt í X-Factor. Sjálvft fleiri av fólkunum í DR vóru púra ovfarin, tá Pernille valdi at senda meg heim.

Kristel Lisberg, eftir at hon varð send úr dansku X-Factor kappingini

